

Република Србија

УПРАВНИ СУД

20 У. 16140/14

29.01.2015. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца _____ из _____, поднетој против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, ради поништаја решења број: 07-00-00904/2013-03 од 17.11.2014. године, у предмету давања информације од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.01.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба _____, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе за град Београд, Одељења за контролу законитости у раду, 01/1 број: 214.4-74/2013 од 04.03.2013. године. Ожалбеним решењем одбијен је захтев именованог, да му се достави извештај из Дневника догађаја у вези догађаја од 03.12.2012. године, који се десио око 15.00 часова, на раскрсници улица Михаила Пупина и Булеvara уметности, када је његов брат затечен да лежи са повредама главе.

У тужби, поднетој Управном суду, непосредно дана 15.12.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, јер је тужени орган повредио закон и незаконито поступао када је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење надлежног инспекцијског органа унутрашњих послова. По оцени тужиоца оправданост његовог захтева се огледа у чињеници да се овде ради о догађају битном за утврђивање како је наступила смрт његовог брата, односно покојног _____. Очигледно да тражени извештај не представља информацију од посебног значаја и да се не могу третирати тако како то чини другостепени орган. Тужилац и његова породица желе да сазнају како је покојни _____ изгубио живот, а ради се о случају где нема кривице трећег лица, јер је покојник посрнуо, пао и главом ударио од тло. Наиме, тужилац не види шта би тај извештај о обавештавању породице, где је покојник нађен и да је наступила смрт на лицу места, могао представљати информацију од јавног значаја. Предлаже да суд донесе пресуду којом ће тужбу да уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено да је првостепени орган Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Полицијска управа за град Београд, Одељења за контролу законитости у раду, донео дана 04.03.2013. године, под бројем 01/1 број 214.4-74/13, ожалбено решење којим је одбио захтев овде тужиоца из , да му се достави извештај из Дневника догађаја у вези догађаја од 03.12.2012. године, који се десио око 15,00 часова на раскрсници улица Михаила Пупина и Булевара уметности, када је његов брат затечен да лежи са повредама главе. Образлажући своју одлуку првостепени орган је навео да је у поступку одлучивања по захтеву тужиоца од 26.02.2013. године, узета у обзир чињеница да је тражени документ садржан у Девнику догађаја који се води у електронској форми и који је саставни део Јединственог информационог система МУП-а РС, при чему су сви подаци садржани у Јединственом информационом систему МУП-а РС службена тајна, што је прописано тачком 47. Обавезне инструкције о правилима и поступцима у коришћењу информацијског система МУП-а РС, 01 број 8130/09-2 од 17.08.2009. године, те имајући у виду и члан 9. став 1. тачка 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

У поступку по жалби тужени орган је потврдио ожалбено решење као правилно и на закону засновано, па је на основу члана 23. и члана 24. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, с тим што је у образложењу оспореног решења навео да у списима предмета не постоји доказ о томе да су у овом случају испуњени услови за примену изузетка прописаног чланом 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, те је захтев тужиоца требало одбити из наведених разлога, а не из разлога изнетих у ожалбеном решењу.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења.

Одредбом члана 9. став 1. тачка 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04...36/10), прописано је да орган власти тражиоцу неће омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја ако би тиме учинио доступним информацију или документ за који је прописима или службеним актом заснованим на закону одређено да се чува као службена тајна, односно који је доступан само одређеном кругу лица.

Одредбом члана 14. наведеног Закона, прописано је да орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја ако би тиме повредио право на приватност, право на углед или које друго право лица на које се тражена информација лично односи, осим: 1) ако је лице на то пристало; 2) ако се ради о личности, појави или догађају од интереса за јавност, а нарочито ако се ради о носиоцу државне или политичке функције и ако је информација важна с обзиром на функцију коју то лице врши и 3) ако се ради о лицу које је својим понашањем, нарочито у вези са приватним животом, дало повода за тражене информације.

На основу напред наведеног, као и цитиране одредбе Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, правилно је, по оцени суда, тужени орган образлажући своју одлуку навео да се у конкретном случају ради о информацијама таквог карактера (подаци о личности у смислу члана 3. тачке 1. Закона о заштити података о личности), које се не могу учинити доступним јавности као информација од јавног значаја из разлога што "оправдани интерес јавности да зна", као битан елемент појма информације од јавног значаја, подразумева обавезу органа власти да исту учини доступном и сваком другом потенцијалном тражиоцу, медијима, односно јавности генерално. Имајући у виду да доступност информација у вези са догађајем који се односи на брата тужиоца, не може бити општег карактера, јер би њихова доступност у својству информација од јавног значаја, на основу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, могла озбиљно угрозити право на приватност, односно на заштиту личних података, при чему у списима предмета не постоји доказ о томе да су у овом случају испуњени услови за примену изузетка прописани цитираним чланом 14. закона, то је, правилно Повереник у образложењу оспореног решења, навео да је захтев тужиоца требало одбити из наведених разлога, а не из разлога изнетих у ожалбеном решењу.

За своју одлуку тужени је дао јасне и довољне разлоге, правилном оценом наводи жалбе у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку, које у свему прихвата и овај суд, налазећи да се наводима тужбе, који су истоветни наводима жалбе, не доводи у сумњу законитост оспореног решења. Ово из разлога што је неспорно захтев тужиоца од 26.02.2013. године, поднет с позивом на Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па је првостепени орган правилно на основу одредаба истог Закона, ожалбеним решењем одлучио по тако постављеном захтеву, при чему се не дира у право тужиоца да податке који су му потребни, евентуално прибави по одредбама других прописа, али не као информацију од јавног значаја.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.01.2015. године, 20 У. 16140/14

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/АМ